

— Öt percet adok neked — szólt rá a férfi hidegen és élesen. — Az alatt tűnj el innen, tűnj el még a környékről is. Eredj!

Az asszony még egy pillanatig állt, azután azonban, hogy a férfi tekintete fenyegetően nagyot villant, összefogta a vállán a bundáját és elrohant. János egy pillanatig utánahajolva figyelte a lépései könnyű neszt az előszobában, azután becsukta az ajtót. Lassan keresztülment a szobán, a kályha előtt leült a karosszékre és újból a kezébe vette a revolvert, amely fényesen, hidegen csillant meg a kandallóban már csak alig-alig ízzó parázs vöröslő visszfényében.

Thury Lajos.

BÉKÉTLENEK.

Néha közétek ülnek az esték

s a csók

*olyan járadlan húzódik meg a szájatok szélén,
mintha csókkal egymást sohase illette volna
ajkatok.*

Néha közétek ülnek az esték

s a szerelem

*olyan hűvösen vándorol fagyos szívek közt,
mintha sohase ültetek volna egybe-körbe
anyátokgyujtotta tűzhely parázsánál.*

A veríték is hasztalan volt,

mi elgyöngyözött

apátok homlokán nehéz munkában,

a közös földre:

mi haszna, —

most haragoszölden lángol a dudva

s dér csipte meg a rózsafát.

*Pedig apátok holtján a feszületre meredt esküvő
ujjatok: az Isten lássa, köztünk marad a szeretet ...*

Azóta nem tudtok osztolni munkán,

keserűségen

és a mézen;

ha villám ver, — tiedbe sujtott,

ha láng lobban —: nem az én portám ...

Fekete Lajos.